

ASSASSINAT AL JUTJAT DE GUÀRDIA

La Irene es va llevar enèrgica com cada mati, ella era així, sonava l'alarma del despertador, ulls oberts i ja no els podia tornar a tancar, havia de sortir dels llençols que de cop l'atrapaven. Dutxa, esmorzar i ullada rapida a la premsa, la secció de successos era la seva preferida. Sempre buscava aquella noticia criminal, la qual pogués cavillar i investigar, fer les seves pròpies elucubracions de què podria haver passat, i si hi havia un secret amagat?

Quinze de maig, la seva última guàrdia de violència de gènere. Li havia costat prendre aquella decisió, però avui, seria el seu últim servei com advocada d'ofici. Ella estimava la professió, i des del primer dia que s'havia donat d'alta al Torn, ho havia fet amb la intenció d'aprendre i descobrir; Vist amb perspectiva, no podia negar que descobrir havia descobert.... no només de Dret, si no que havia descobert una Irene que no coneixia, i que resultava podia superar tots aquells límits i barreres auto imposades.

Per això, s'havia sentit en deute amb el torn, li havia ensenyat no només tot el que sabia com advocada penalista, si no tot allò que havia esdevingut ella, com a dona forta i valenta, que tantes vegades havia hagut de dir NO, plantar-se i no deixar-se intimidar.

Podia dir, sense lloc a dubte, que des de l'inici de l'exercici, li havia passat de tot. Des de les llargues i fosques nits d'assistència als calabossos, acompanyada de clients que no en volien saber res ni de l'advocat, ni de l'entrepà de pernil, fins les interminables esperes al Jutjat, o aquella víctima de VIDO, que li quedaria marcada per sempre, la pobra Habiba, que no podent entendre ni una paraula de català ni castellà, i després d'una dura pressió per part del Jutjat perquè decidís en 30 segons si volia firmar l'oferiment d'accions o no (mentre, intentava comunicar en amazic, que no entenia ni una sola paraula del que li deien), va començar a tremolar, fins que, PLUF, es va desplomar de bocaterrosa a terra.

Immersa en tots aquest pensaments, la Irene ja estava apunt, es posa les vambes(sempre li preguntaven si als judicis anava amb vambes..... quina pregunta no?) i va enfilat fins al Jutjat de guàrdia.

En arribar, entra per la porta, diu bon dia a l'agent de seguretat i just travessar la porta del Jutjat de guàrdia, un Mosso d'Esquadra davant seu, alt i fort la identifica, i per sorpresa li comunica:

- Lletrada, lamento comunicar-li que ningú més podrà abandonar aquesta sala; S'ha comès un assassinat al Jutjat de guàrdia, i ningú pot sortir-ne fins que en trobem el culpable.

No s'ho podia creure, la seva última actuació de guàrdia, també seria la seva primera com a Detectiu Privat. L' Irene Christie, va treure el seu bloc de notes negre, i previ a començar interrogar un per un els presents al Jutjat de Guàrdia de Vic, digué:

- Benvolguts companys, acomodeu-vos als temibles bancs de fusta de la sala d'espera, que la jornada serà llarga.

Signat: IRENE CHRISTIE